

2

Bosch cestou domů kouřil, ale pak si uvědomil, že vlastně nemá chuť na cigaretu, nýbrž na panáka, který by mu umrtvil nervy. Podíval se na hodinky a usoudil, že na návštěvu baru je ještě brzy. Spokojil se tedy s další cigaretou a s návratem domů.

Když konečně projel celou Woodrow Wilson Drive, zaparkoval u obrubníku půl bloku od domu a pěšky se vrátil zpátky. Z domu některého ze sousedů se linuly klavírní tóny – nějaká klasika –, ale Bosch nedokázal říct, odkud zvuk vychází. Žádného souseda pořádně neznal a netušil, ve které rodině mohou mít klavíristu. Podlehl žlutou pásku nataženou před pozemkem a vstoupil do domu dveřmi z garážového stání.

Takhle to dělal vždycky. Parkoval na ulici, aby se podle auta nepoznalo, že ve svém domě stále bydlí. Po zemětřesení mu dům zapečetili jako neobyvatelný a městský inspektor nařídil jeho demolici. Bosch ovšem oba příkazy ignoroval; přeřezal zámek na rozvodné skříně a už tři měsíce v domě bydlel.

Byl to malý dům obložený sekvojovým dřevem, jenž stál na ocelových pylonech zakotvených v sedimentárním podloží, které se vytvořilo a zvrásnilo během druhohor a třetihor, kdy se z pouště postupně zvedlo pohoří Santa Monica. Během zemětřesení se sice pylony udržely v kotvíšti, ale dům se na nich celý posunul, takže se od nich částečně odtrhl. Jednoduše sklouzl. Sice o pouhých pět centimetrů, ale i tento drobný posun stačil napáchat obrovské škody. Dřevem obložený dům se uvnitř celý prohnul a rámy oken a dveří ztratily pravoúhlý tvar. Sklo se roztříštilo a hlavní dveře zůstaly navzdý zavřené v zárubni, která sebou smýkla i se zbytkem domu

k severu. Kdyby chtěl Bosch dveře otevřít, nejspíš by si musel vypůjčit policejní tank s beranidlem. I dveře z garážového stání ostatně musel po zemětřesení otevřít krumpáčem. Teď mu sloužily jako hlavní vchod do domu.

Jedné stavební firmě zaplatil pět tisíc dolarů, aby dům zvedla a posunula zpátky o pět centimetrů, o které sklouzl. Dům se vrátil na původní místo a dělníci ho opětovně ukotvili k pylonům. Kdykoliv pak měl Bosch chvíli času, sám se spokojeně zabýval opravami okenních rámu a vnitřních dveří. Nejprve přišlo na řadu sklo a v dalších měsících Bosch přestavěl a převěsil všechny dveře. Pracoval podle příruček a často musel nějaký projekt jednou či dvakrát přepracovat, než byl alespoň trochu použitelný. Zjistil však, že ho práce baví, a dokonce má terapeutické účinky. Manuální činnost pro něj představovala vítaný oddech po práci na oddělení vražd. Vstupní dveře nechal, jak byly, protože měl pocit, že je to tak správně – že je to jakýsi projev úcty k síle matky přírody. A spokojil se s používáním bočních dveří.

Ani veškerá jeho snaha však dům neuchránila před zařazením na seznam budov určených k demolici. Stavební inspektor Gowdy, kterému přidělili tuto část pohoří, nechal dům zapečetěný a určený k demolici i přes všechny Boschovy opravy, a tak začala hra na schovávanou, při níž Bosch z domu odcházel a opět se do něj vracel stejně kradmo jako špion navštěvující zahraniční ambasádu. Na čelní okna přibil zevnitř černé fólie, aby z nich nevycházelo žádné světlo. A neustále sledoval, zda se neblíží Gowdy. Gowdy byl jeho osudem.

A krom toho si Bosch najal právníka, aby se proti nařízení inspektora odvolal.

Boční dveře vedly přímo do kuchyně. Když Bosch vstoupil dovnitř, otevřel ledničku a vytáhl si plechovku koly. Chvilí pak stál ve dveřích stárnoucí ledničky, nechal se ochlazovat studeným vzduchem a zkoumal její obsah, aby našel něco vhodného k večeři. Přesně věděl, co se nachází v jednotlivých patrech i v šuplících, ale přesto se díval. Jako by doufal v nějaké překvapivé zjevení zapomenutého steaku nebo kuřecích prsíček. Tuto činnost prováděl u ledničky často. Byl to rituál muže, který je sám, a Bosch to dobře věděl.